

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

29 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Elena Covalenco, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătorei Nisporeni din 19 ianuarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2013 de către inculpatul

Zubcu Nicolai Iacov, născut la 15 mai 1971, originar și domiciliat în or.Nisporeni, str.A.Lăpușneanu 4.

Termenul examinării cauzei în:

prima instanță de la 07.12.2011 până la 19.01.2012,

instanța de apel de la 29.05.2012 până la 25.07.2012 și de la 20.02.2013 până la 23.04.2013,

instanța de recurs de la 23.10.2012 până la 22.01.2013 și de la 06.11.2013 până la 29.01.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Nisporeni din 19 ianuarie 2012, Zubcu Nicolai a fost condamnat în baza art.151 alin.(4) Cod penal la 10 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Zubcu Nicolai, la 03 octombrie 2011, aproximativ la ora 20.30, aflându-se în gospodăria concubinei sale Sîrbu Parascovia din or.Nisporeni, str.A.Lăpușneanu 14, în urma unei certe, avînd scopul cauzării vătămarilor corporale acesteia, intenționat i-a aplicat cîteva lovituri cu piciorul în abdomen cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.101 din 28 noiembrie 2011, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de șoc toxico-bacterial pe fonul unei peritonite acute purulente provocată de lezarea traumatică a intestinului subțire, în rezultatul căreia, la 06.10.2011, a survenit decesul victimei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, cu aplicarea art.79 Cod penal, invocînd că nu se consideră vinovat de cele imputate, deoarece dînsul nu a prevăzut consecințele care puteau să apară, și anume decesul victimei, despre care a aflat peste trei zile, cînd a fost reținut.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iulie 2012, a fost respins, ca depus peste termen, apelul declarat de inculpat.

Instanța de apel a constatat că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 19.01.2012, sentința integrală a fost pronunțată în prezența inculpatului, fiindu-i explicat modul și termenul de atac, apelul fiind depus de către acesta la 21.05.2012, adică după expirarea termenului prevăzut de art.402 alin.(1) Cod de procedură penală.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare avocatul M.Botnari în numele inculpatului N.Zubcu și inculpatul, care au solicitat:

- avocatul în numele inculpatului care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în

aceiași instanță, pe motiv că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece instanța de apel neîntemeiat a respins apelul acestuia ca depus peste termen, fiindcă inculpatul declarând apel la 02.02.2012, a respectat termenul prevăzut de art.402 Cod de procedură penală;

- inculpatul, casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând că nu a avut intenția de a omorî victima, dînsul în rezultatul unei certe i-a aplicat doar o palmă, nu s-a aflat în stare de ebrietate și din inițiativă proprie i-a acordat primul ajutor medical, astfel că poate beneficia de o reducere a pedepsei.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 22 ianuarie 2013, recursurile ordinare declarate de avocatul M.Botnari în numele inculpatului N.Zubcu și inculpat au fost admise, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță, pe motiv că instanța de apel, considerînd că apelul inculpatului a fost depus peste termen, nu a dat răspuns referitor la faptul depunerii de către inculpat a cererii de apel din 02.02.2012.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul N.Zubcu.

Instanța de apel a constatat că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului N.Zubcu în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art.151 alin.(4) Cod penal, fiind bazate pe declarațiile succesoriului părții vătămate T.Sîrbu, a martorilor A.Sîrbu, A.Drumea și actele cauzei - procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 03.11.2011 și raportul de expertiză medico-legală nr.101 din 28.11.2011, probe care, luate în ansamblu, confirmă că inculpatul a comis infracțiunea incriminată.

Referitor la măsura de pedeapsă stabilită inculpatului, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță i-a aplicat acestuia o pedeapsă echitabilă, ținînd seama de prevederile art.75, 76 Cod penal, de gradul de pericol social al faptei săvîrșite, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, căința sinceră de cele comise, precum și lipsa circumstanțelor agravante.

La fel, instanța de apel a conchis că este neîntemeiat argumentul inculpatului, precum că prima instanță i-a stabilit o pedeapsă prea aspră și nu a luat în considerație circumstanțele ce permit aplicarea în privința lui a prevederilor art.79 Cod penal, deoarece circumstanțele la care a făcut referire apelantul - că a recunoscut parțial vina, s-a căit sincer de cele comise, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, reprezintă niște circumstanțe atenuante prevăzute de art.76 alin.(1) Cod penal, care au fost luate în considerație de instanță la stabilirea pedepsei, dar nicidecum niște circumstanțe excepționale, astfel că pedeapsa stabilită de 10 ani închisoare, corespunde faptei săvîrșite și își va atinge scopul prevăzut de art.61 Cod penal.

8. Împotriva sentinței și deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, invocînd repetat aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei hotărîri.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, numai în temeiurile prevăzute de lege.

Potrivit art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs.

În conformitate cu prevederile art.429 alin.(1) și art.430 alin.(5) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art.427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Din conținutul recursului declarant de inculpat se constată că, autorul nu a respectat aceste cerințe, nu a invocat nici un temei din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală și în general nu invocă această normă, nu a specificat careva erori de drept comise la examinarea dosarului, dar critică modul în care instanțele de fond au apreciat circumstanțele cauzei, solicitînd aplicarea unei pedepse mai blînde.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica. Or, conform prevederilor art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Conform art.432 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art.429 și 430 Cod de procedură penală..

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului declarat de inculpatul N.Zubcu, și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestuia, din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art.429, 430 Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Zubcu Nicolai, împotriva sentinței Judecătoriei Nisporeni din 19 ianuarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2013 în propria lui cauză penală, din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art.429 și art.430 Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 februarie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Nicolae Gordilă